

イクルきもの
used kimono store

Plakáty visí na stejném místě. Staré kolo se opírá o zeď. Babiččin obchod s použitými kimony mě vždy uklidňoval a nejinak je tomu i dnes. Je to místo ztracené v čase, které mě nepřestává fascinovat.

Pokaždé sem přiběhnu s pocitem, že vlna vzduchu, která mě doprovází, vnese do tohoto klidného prostředí něco nového.

„Babičko, jsem doma!“

„Ahoj, Suzu, už zase jsi běžela?“
přivítala mě babička klidně.

„Zdržím se jen na chvílku, musím
se připravit do školy!“

Odložila jsem boty i školní tašku a vešla do nitra obchodu. Běžný zákazník se tak daleko nikdy nedostal. Hned u vchodu měla babička stůl, kde přijímala a vyřizovala objednávky. Tady se totiž odehrávala má oblíbená část, které říkám „hledání skutečného pokladu“. To když se u stolu objevil kurýr či neznámý dárce a přinesl novou zásilku.

Vždycky mě překvapilo, jak rozmanitá mohou kimona být. Pro ostatní to možná byl jen obyčejný kus oděvu, ale ve skutečnosti to jsou umělecká díla.

Tak jako vždy, i dnes se babička naklonila ke komodě, aby mi ukázala nové přírůstky. Zatímco se tatami jemně dotýkalo mých stehen, ucítila jsem směs laku na komodě a příjemnou vůni starých drahých kimon. A také šalvěj, babiččinu vůni.

„Podívej, tentokrát se mi podařilo získat kimono se vzorem podzimního listí. Vidiš to jemné vlnění, které listy unáší? Podle paní, která ho přinesla, patřilo tetě, co milovala podzim. Dokonce i její jméno mělo s podzimem něco společného...“

Kimono bylo jedinečné, tahy štětcem zachytily i ty nejjemnější odstíny. Skoro jsem při pohledu na něj cítila teplý podzimní vzduch! Představila jsem si ohromný javor na břehu jezera shazující lístek po lístku, až se jimi zaplnila celá hladina. Setkání s vodou bylo pro listy jako setkání s novým světem.

„Je to nádherné kimono, babičko. Připomíná mi cestu podzimního listí.“

„Hm? To je opravdu zvláštní popis, Suzu. Nepřestává mě udivovat, kam na to chodíš.“

Vždycky mě udivovalo, jak barvy proudily kimonem. Když jsem přejížděla prsty po složitých květinových vzorech, jako bych cítila vzpomínky vetkané přímo do látky.

Přiblížila se ke mně jiná liška.

„Mám speciální lucernu, podívej! Tys tu svou ztratila?“ zeptala se a podala mi svou.

„Moc děkuji,“ odpověděla jsem zdráhavě.

Zřejmě si myslela, že jsem někdo jiný, a tak jsem předstírala, jako bychom se znaly už léta.

„Pospěš si, musíme to stihnout až nahoru!“

